A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2020. július 9.*

„Fellebbezés – Az Európai Unió saját forrásai – A tagállamok pénzügyi felelőssége – A saját források rendelkezésre bocsátása alóli mentesség iránti kérelem – Megsemmisítés iránti kereset – Elfogadhatóság – Az Európai Bizottság levele – A »megtámadható jogi aktus« fogalma – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke – Hatékony bírói jogvédelem – Az Unió jogalap nélküli gazdagodására alapított kereset”

A C-575/18. P. sz. ügyben

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: O. Serdula, J. Vláčil és M. Smolek, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek,

támogatja:

a **Holland Királyság** (képviselik: K. Bulterman, C. S. Schillemans, L. Noort, H. S. Gijzen és J. Langer, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. szeptember 13-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: M. Owsiany-Hornung, Z. Malůšková, később: Z. Malůšková és J.-P. Keppenne, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Vilaras, P. G. Xuereb, L. S. Rossi és I. Jarukaitis tanácselnökök, Juhász E., M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, K. Jürimäe (előadó), N. Piçarra és A. Kumin bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Aleksejev egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. november 11-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: cseh.

a főtanácsnok indítványának a 2020. március 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében a Cseh Köztársaság az Európai Unió Törvényszéke 2018. június 28-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság végzésének (T-147/15, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott végzés, EU:T:2018:395) hatályon kívül helyezését kéri, amely végzésben a Törvényszék elutasította az Európai Bizottság Költségvetési Főigazgatósága „Saját források és pénzügyi programozás” igazgatóságának igazgatója által hozott azon határozat megsemmisítése iránti keresetét, amelyet a 2015. január 20-i Ares (2015)217973. sz. levél (a továbbiakban: vitatott levél) tartalmaz.

Jogi háttér

A 2000/597/EK, Euratom határozat és a 2007/436/EK, Euratom határozat

2 A jogvita alapját képező tényállás által érintett időszak során az Európai Unió saját forrásainak rendszeréről szóló, 2000. szeptember 29-i 2000/597/EK, Euratom tanácsi határozatot (HL 2000. L 253., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 200. o.), majd 2007. január 1-jétől az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-i 2007/436/EK, Euratom tanácsi határozatot (HL 2007. L 163., 17. o.) kellett alkalmazni.

3 A 2000/597 határozat 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint, amelynek tartalmát lényegében átvette a 2007/436 határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja, az Európai Unió általános költségvetésében a saját forrásokat különösen a következőkből származó bevételek alkotják: „a közös vámtarifa szerinti vámok és egyéb vámok, amelyeket a harmadik országokkal folytatott kereskedelem tekintetében [az Unió] intézményei már megállapítottak vagy meg fognak állapítani”.

4 A 2000/597 és 2007/436 határozat 8. cikke (1) bekezdésének első és harmadik albekezdése többek között előírja egyfelől azt, hogy az Unió saját forrásait a tagállamok a nemzeti törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések alapján szedik be, amelyeket adott esetben az uniós szabályozás követelményeihez igazítanak, másfelől a tagállamok a Bizottság rendelkezésére bocsátják az említett forrásokat.

Az 1150/2000 rendelet

5 A 2007/436 határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL 2000. L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.; a továbbiakban: 1150/2000 rendelet) a jogvita alapjául szolgáló tényállás megvalósulásának idején a 2004. november 16-i 2028/2004/EK, Euratom tanácsi rendelettel (HL 2004. L 352., 1. o.) 2004. november 28-i hatállyal, továbbá a 2009. január 26-i 105/2009/EK, Euratom tanácsi rendelettel (HL 2009. L 36., 1. o.) 2007. január 1-jei hatállyal bevezetett két módosítás eredménye.

6 Az 1150/2000 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében az Unió saját forrásokra való jogosultságát meg kell állapítani, amint a vámjogszabályok által előírt feltételeknek eleget tesz a jogosultság számlákon történő lekönyvelését és az adós értesítését illetően.

7 E rendelet 6. cikkének (1) bekezdése és (3) bekezdésének a) és b) pontja a következőképpen rendelkezik:

„(1) A saját források számláit az egyes tagállamok államkincstára vagy az általuk kijelölt testület vezeti a források típusa szerinti bontásban.

[…]

(3) a) A 2. cikkben megállapított jogosultságokat, az e bekezdés b) pontjától függően, legkésőbb a megállapításukat követő második hónap 19. napja utáni első munkanapon könyvelik le a számlákon.;

b) Az a) pontban említett számlákra a beszedés vagy a biztosíték hiánya miatt be nem jegyzett jogosultságokat külön számlákon mutatják be az a) pontban megállapított időtartamon belül. A tagállamok akkor alkalmazhatják ezen eljárást, amikor a megállapított jogosultságok tekintetében, amelyekre nézve biztosítékot adtak, kifogással éltek, és amelyek esetleg változhatnak a felmerült vita rendezésétől függően.”

8 Az említett rendelet 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 10. cikkben meghatározott eljárásnak megfelelően minden tagállam a Bizottság nevében az államkincstárnál vagy az általa kijelölt testületnél megnyitott számlán írja jóvá a saját forrásokat.”

9 E rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A [2007/436] határozat 2. cikke (3) bekezdésének és 10. cikke (3) bekezdésének megfelelően a beszedési költségek levonása után az említett határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett saját források jóváírását legkésőbb azon hónapot követő második hónap 19. napját követő első munkanapon kell elvégezni, amelyben a jogosultságot – e rendelet 2. cikkének megfelelően – megállapították.

Azonban, a 6. cikk (3) bekezdésének b) pontja alapján való külön számlákon bemutatott jogosultságokra nézve az elszámolást legkésőbb azon hónapot követő második hónap 19. napját követő első munkanapon végzik el, amelyben a jogosultságot behajtották.”

10 Az 1150/2000 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerint az e rendelet 9. cikke (1) bekezdésében említett számlára történő elszámolás késedelme az érintett tagállam kamatfizetési kötelezettségét vonja maga után.

11 Az említett rendelet 17. cikkének (1) és (4) bekezdése kimondja:

„(1) A tagállamok megteszik az összes szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy a 2. cikk alapján megállapított jogosultságoknak megfelelő összeget az e rendeletben meghatározottak szerint a Bizottság rendelkezésére bocsássák.

(2) A tagállamok mentesülnek azon kötelezettség alól, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássák az olyan megállapított jogosultságok összegével megegyező összegeket, amelyek beszedése nem lehetséges:

a) *vis maior* okán; vagy

b) más, nekik fel nem róható okokból.

A megállapított jogosultságok összegeinek behajthatatlanságát az illetékes közigazgatási hatóság a behajthatóság lehetetlenségét megállapító határozat útján mondja ki.

A megállapított jogosultságok összegeit legkésőbb a jogosultság 2. cikkel összhangban történt megállapításának, illetőleg közigazgatási vagy peres eljárás esetén a jogerős határozat kihirdetésének, az arról szóló értesítésnek vagy közzétételnek az időpontjától számított öt év elteltével behajthatatlannak kell tekinteni.

Amennyiben részletfizetésre vagy részletfizetésekre került sor, a legfeljebb ötéves időtartam az utolsó kifizetés időpontjában kezdődik meg, amennyiben ez a kifizetés nem az adósság törlesztésére szolgál.

Azon összegeket, amelyek behajthatatlanságát határozat állapítja meg, illetőleg amelyeket behajthatatlannak kell tekinteni, véglegesen törölni kell a 6. cikk (3) bekezdésének b) pontjában említett külön számláról. Ezen összegeket a 6. cikk (4) bekezdésének b) pontjában említett negyedéves kimutatás mellékletében, valamint adott esetben a 6. cikk (5) bekezdésében említett negyedéves kimutatásban kell feltüntetni.

(3) A (2) bekezdésben említett közigazgatási határozattól számított három hónapon belül, vagy az ugyanebben a bekezdésben említett határidővel összhangban a tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az olyan esetekről, amelyekben a (2) bekezdés alkalmazására került sor, feltéve hogy a megállapított jogosultságok meghaladják az 50 000 eurós összeghatárt.

[…]

(4) A Bizottságnak a (3) bekezdésben megállapított jelentés kézhezvételétől számítva hat hónap áll rendelkezésére ahhoz, hogy észrevételeit továbbítsa az érintett tagállam számára.

[…]”

A jogvita előzményei és a vitatott levél

12 A jogvita előzményeit a megtámadott végzés 1–9. pontja ismerteti. A jelen eljárás szempontjából ezen előzmények a következőképpen foglalhatók össze.

13 A Laoszból származó tűzköves öngyújtók 2004 és 2007 közötti időszakban történő behozatalára vonatkozó ellenőrzésekre kiterjedő vizsgálattal kapcsolatban az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) 2008. május 30-án végleges jelentést fogadott el.

14 E jelentés megállapította, hogy „a vizsgálat során a kínai származásra vonatkozóan feltárt bizonyítékok elegendőek ahhoz, hogy a tagállamok adómegállapítási eljárást indítsanak”. A jelentés szerint „a tagállamoknak nyomonkövetési ellenőrzéseket kell tartaniuk, valamint adott esetben meg kell vizsgálniuk az érintett importőröket, és haladéktalanul meg kell indítaniuk a beszedési eljárást, amennyiben arra nem került még sor”.

15 Ugyanezen jelentés megállapításai a Cseh Köztársaságba történő árubehozatal 28 esetére vonatkoztak. Az illetékes cseh vámhatóságok ezen esetekben intézkedtek az utólagos adómegállapítási és beszedési eljárás lefolytatása iránt.

16 Ugyanakkor az utólagos adómegállapítást nem lehetett az említett esetek mindegyikében az OLAF-jelentés cseh változata közlésének időpontjától számított három hónapon belül elvégezni.

17 2013 novembere és 2014 novembere között a Cseh Köztársaság az alkalmazandó szabályozásnak megfelelően rögzítette a WOMIS információs rendszerben (Write-Off Operations and Management Information System) azon eseteket, amelyekben az Unió bizonyos összegű saját forrását nem lehet beszedni.

18 2014 júliusában és decemberében a Cseh Köztársaság a Bizottság kérésére ez utóbbival kiegészítő információkat közölt.

19 A vitatott levéllel a Bizottság Költségvetési Főigazgatósága „Saját források és pénzügyi programozás” igazgatóságának igazgatója arról tájékoztatta a cseh hatóságokat, hogy az Unió saját forrásainak rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettség alóli mentesülésnek az 1150/2000 rendelet 17. cikkének (2) bekezdésében megállapított feltételei ezen esetek egyikében sem teljesültek. Felhívta a cseh hatóságokat, hogy hozzák meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy 53 976 340 cseh korona (CZK) (hozzávetőleg 2 112 708 euró) összeg (a továbbiakban: a szóban forgó összeg) legkésőbb e levél megküldésének hónapját követő második hónap tizenkilencedik napját követő első munkanapig a Bizottság számlájára kerüljön. Hozzátette, hogy az 1150/2000 rendelet 11. cikke alapján minden késedelem késedelmi kamatfizetési kötelezettséget von maga után.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

20 A Törvényszék Hivatalához 2015. március 30-án benyújtott keresetlevelével a Cseh Köztársaság keresetet indított az állítólagosan a vitatott levélben foglalt határozat megsemmisítése iránt.

21 A Törvényszék Hivatalához 2015. június 11-én benyújtott külön beadványában a Bizottság e keresettel szemben elfogadhatatlansági kifogást emelt, amely azon az okon alapult, hogy a vitatott levél nem minősült megsemmisítés iránti keresettel megtámadható határozatnak. A Cseh Köztársaság benyújtotta e kifogásra vonatkozó észrevételeit.

22 A Törvényszék Hivatalához 2015. július 20-án benyújtott beadványában a Szlovák Köztársaság kérte, hogy a Cseh Köztársaság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba.

23 2015. december 22-i határozatával a Törvényszék, miután megkapta a Cseh Köztársaság és a Bizottság észrevételeit, az előtte folyamatban lévő eljárást a 2017. október 25-i Szlovákia kontra Bizottság ítélet (C-593/15 P és C-594/15 P, EU:C:2017:800), valamint a Románia kontra Bizottság ítélet (C-599/15 P, EU:C:2017:801) alapjául szolgáló ügyekben való ítélethozatalig felfüggesztette. Az eljárás ezen ítéletek kihirdetését követően folytatódott. A Cseh Köztársaságot és a Bizottságot arra kérték, hogy adják elő az azokból levonandó következtetéseket.

24 A Törvényszék a megtámadott végzéssel elfogadta a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást, és ebből következően a Cseh Köztársaság keresetét mint elfogadhatatlant elutasította, mivel az olyan jogi aktus ellen irányult, amely nem képezhette megsemmisítési kereset tárgyát, továbbá nem határozott a Szlovák Köztársaság beavatkozási kérelmeiről.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

25 A Cseh Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;

– utasítsa el a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást;

– utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé annak érdekében, hogy a Törvényszék határozzon a kereset megalapozottsága tárgyában;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

26 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a Cseh Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

27 A Bíróság elnöke a 2019. január 8-i határozatával engedélyezte a Holland Királyság számára, hogy a Cseh Köztársaság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

28 Beavatkozási beadványában a Holland Királyság azt kéri, hogy a Bíróság:

– adjon helyt a fellebbezésnek, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

A felek érvei

29 Fellebbezésének alátámasztására a Cseh Köztársaság egyetlen, az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikkével összefüggésben értelmezett EUMSZ 263. cikk megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

30 E jogalappal a Cseh Köztársaság lényegében arra hivatkozik, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott végzés 81. és azt követő pontjaiban sugall, egyáltalán nem rendelkezik olyan hatékony jogorvoslati lehetőséggel, amely lehetővé tenné számára a Bizottság által az ezen intézménnyel folytatott vitában képviselt, a szóban forgó összegnek ez utóbbi rendelkezésére bocsátására vonatkozó, őt terhelő kötelezettség fennállására vonatkozó álláspont bírósági felülvizsgálatát. E körülmények között a Törvényszéknek az első fokon előterjesztett keresetet elfogadhatónak kellett volna nyilvánítania annak érdekében, hogy hatékony bírói jogvédelmet biztosítson számára.

31 A Cseh Köztársaság e tekintetben kiemeli, hogy ha a Bizottság olyan levélben hív fel valamely tagállamot arra, hogy az Unió bizonyos összegű saját forrását bocsássa a rendelkezésére, mint a vitatott levél, e tagállam *de facto* köteles az előírt határidőn belül kifizetni a kért összeget azon kifogások ellenére is, amelyeket a Bizottság álláspontjával szemben megfogalmaz. Az említett tagállam azáltal, hogy megtagadja ezen összegnek ezen intézmény rendelkezésére bocsátását, azt kockáztatná ugyanis, hogy a tőkeösszegen felül késedelmi kamatot kell fizetnie abban az esetben, ha a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetének benyújtását követően a Bíróság a rendelkezésre bocsátási kötelezettség megszegését állapítaná meg. E kamatok összege a gyakorlatban függ attól a határidőtől, amelyen belül a Bizottság ilyen keresetet nyújt be, valamint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás időtartamától. Ez az összeg így nagyon magas lehet, és az érintett tagállam számára túlzott eljárási költséget jelenhet.

32 Márpedig a Cseh Köztársaság szerint először is egy tagállam egyáltalán nem lehet biztos abban, hogy az ilyen módon a Bizottsággal folytatott vitáját a Bíróság érdemben vizsgálja, tekintettel arra a diszkrecionális jogkörre, amellyel a Bizottság a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset indítása

tekintetében rendelkezik, továbbá arra, hogy e tekintetben nem áll fenn semmilyen, határidőre vonatkozó feltétel. Amennyiben a bírósághoz való fordulás ily módon a Bizottság „jóindulatától" függ, a hatékony bírói jogvédelemhez való jog nem biztosított.

33 A Cseh Köztársaság úgy véli, hogy csak akkor lenne más a helyzet, ha a Bizottság köteles lenne kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indítani az érintett tagállammal szemben abban az esetben, ha ez utóbbi az Unió bizonyos összegű saját forrását úgy bocsátotta a Bizottság rendelkezésére, hogy e kifizetést illetően a fizetési kötelezettség megalapozottságára vonatkozó kifogásokat fogalmaz meg.

34 Mindazonáltal a jelenlegi helyzetben a kötelezettségszegés megállapítása iránt hasonló esetben történő ilyen keresetindítási kötelezettség nem következik az uniós bíróság ítélkezési gyakorlatából. Ezen ítélkezési gyakorlat egyébként nem pontos az ilyen, kifogásokkal teljesített rendelkezésre bocsátás feltételeit és hatásait illetően, ami a Cseh Köztársaság szerint jogbizonytalansághoz vezet, és veszélyezteti a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot.

35 Ráadásul a Bizottság jelenlegi gyakorlatából kitűnik, hogy ezen intézmény nem tartja kötelességének, hogy az Unió bizonyos összegű saját forrásának kifogásokkal teljesített rendelkezésre bocsátása esetén kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indítson.

36 Éppen ellenkezőleg, a Bizottság úgy véli, hogy ilyen esetben már nem áll fenn az EUMSZ 258. cikk értelmében vett kötelezettségszegés.

37 Ebből következik, hogy valamely tagállam a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében csak akkor rendelkezik az uniós bírósághoz való fordulás jogával, ha megtagadja a kért összegnek a Bizottság rendelkezésére bocsátását, és ily módon kiteszi magát annak a kockázatnak, hogy a kötelezettségszegés megállapítása esetén igen nagymértékű késedelmi kamatot kell fizetnie.

38 Másodszor a Cseh Köztársaság azon az álláspontón van, hogy bírói jogvédelmének elégtelensége a vitatott levél kibocsátásának „ténybeli és jogszabályi hátteréhez" tartozó olyan körülménynek minősül, amely e levél megtámadható jellegének értékelése szempontjából releváns kritérium. Márpedig e háttérre tekintettel a hatékony bírói jogvédelemhez való jog garantálása érdekében a „kötelező joghatás" és a „megtámadható jogi aktus" fogalmát eltérően kell értelmezni attól, ahogy a Törvényszék ezeket a megtámadott végzésben értelmezte.

39 Még inkább ez lenne a helyzet, ha a Cseh Köztársaság által tett lépések ellenére a Bizottság továbbra is megtagadná a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetindítást. A Cseh Köztársaság e tekintetben hangsúlyozza, hogy már 2015. március 17-én a Bizottság rendelkezésére bocsátotta a szóban forgó összeget, miközben kifogásokat fogalmazott meg ezen intézmény álláspontjának megalapozottságát illetően. Ezenkívül e tagállam 2018. augusztus 30-i levelében, amelyre nem jött válasz, megismételte az ezen összegnek az említett intézmény rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettségével kapcsolatos kifogásait, és azt kérte tőle, hogy az említett összeget térítse vissza számára, vagy indítson kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet.

40 A tárgyaláson a Cseh Köztársaság először is hozzáfűzte, hogy a vitatott levél joghatások kiváltására alkalmas, mivel késedelmi kamat fizetésének terhe mellett állapított meg határidőt a szóban forgó összeg rendelkezésre bocsátására. Márpedig e határidő kezdete eltér az 1150/2000 rendelet 10. cikkében meghatározott határidőétől.

41 Másodszor a Cseh Köztársaság hozzátette, hogy az Unió jogalap nélküli gazdagodása miatti kártérítési kereset sem biztosítana számára hatékony bírói jogvédelmet, tekintettel az e jogorvoslati lehetőségre vonatkozó szigorú feltételekre.

42 A Holland Királyság véleménye szerint a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a vitatott levél „egyszerű jogi véleménynek” vagy a szóban forgó összeg „rendelkezésre bocsátására való egyszerű felhívásnak” minősül. E levél ugyanis joghatások kiváltására irányult, mivel új kötelezettségeket írt elő a Cseh Köztársaság számára azáltal, hogy maga határozta meg azt az időpontot, amelytől kezdve késedelmi kamatot kell fizetni.

43 Ráadásul az ilyen jogi aktus megsemmisítése iránti kereset és a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset egy időben is indítható. Az EUMSZ 263. cikk alapján az olyan jogi aktusokkal szembeni jogorvoslat hiánya, mint a vitatott levél, a tagállamok bírói jogvédelmének „hiányosságát” jelenti.

44 A tárgyaláson a Holland Királyság azt fűzte hozzá, hogy e hiányosságot két megoldással lehet orvosolni. Az első megoldás szerint megfontolandó, hogy ha valamely tagállam az Unió bizonyos összegű saját forrását a Bizottság rendelkezésére bocsátja, és kifogásokat fogalmaz meg azon kötelezettségét illetően, hogy így kell eljárnia, ezen intézmény köteles legyen e tagállammal szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indítani. Az ilyen kötelezettség a hatékony bírói jogvédelem és a lojális együttműködés elvére alapítható. A második megoldás alapján lehetővé kell tenni, hogy a tagállam a Törvényszék előtt az Unió jogalap nélküli gazdagodására alapított keresetet indítson. A Holland Királyság jelezte, hogy az elsőt részesíti előnyben, és kételkedett a második célszerűségében.

45 A Bizottság vitatja a Cseh Köztársaság által hivatkozott egyetlen jogalap megalapozottságát.

A Bíróság álláspontja

46 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EUMSZ 263. cikk értelmében „megtámadható jogi aktusnak” minősül az intézmények által elfogadott valamennyi olyan rendelkezés, függetlenül a formájától, amely kötelező joghatások kiváltására irányul (2018. február 20-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Annak megállapításához, hogy a megtámadott jogi aktus kivált-e ilyen joghatásokat, a jogi aktus lényegét kell figyelembe venni, és e hatásokat olyan objektív kritériumok alapján kell megítélni, mint az említett aktus tartalma, adott esetben figyelembe véve az elfogadásának körülményeit, valamint az azt elfogadó intézmény hatáskörét (2018. február 20-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott végzés 31. és 35. pontjában idézte fel ezt az ítélkezési gyakorlatot. E végzés 64. pontjában az említett ítélkezési gyakorlat alapján azt állapította meg, hogy a vitatott levél nem alkalmas joghatások kiváltására. A Törvényszék e következtetést egyrészt az említett végzés 36–56. pontjában kifejtett, az e levél kibocsátásának hátterére és – különös tekintettel a 2007/436 határozat 8. cikke (1) bekezdésének, valamint az 1150/2000 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének, 9. cikke (1) bekezdésének és 17. cikke (1)–(4) bekezdésének egymással összefüggésben vizsgált rendelkezéseire – a Bizottságot az Unió saját forrásai tekintetében megillető hatáskörökre vonatkozó elemzés alapján, másrészt pedig az említett levél tartalmának az ugyanezen végzés 57–63. pontjában szereplő vizsgálata alapján vonta le.

49 A Cseh Köztársaság a fellebbezése alátámasztására felhozott egyetlen jogalap keretében nem vitatja sem a 2007/436 határozat és az 1150/2000 rendelet egymással összefüggésben vizsgált rendelkezéseinek Törvényszék általi értelmezését, sem pedig a vitatott levél tartalmának és kibocsátása hátterének elemzését.

50 A Cseh Köztársaság ugyanakkor úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megsemmisítés iránti keresetét mint elfogadhatatlant elutasította, noha – ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott végzés 81. és azt követő pontjaiban sugall – nem rendelkezik más olyan

jogi lehetőséggel, amely lehetővé tenné számára az ezen intézménnyel a szóban forgó összegnek ez utóbbi rendelkezésére bocsátására vonatkozóan folytatott vitában a Bizottság által képviselt álláspont bírósági felülvizsgálatát. A Cseh Köztársaság szerint a bírói jogvédelmének hiányosságai olyan háttérkörülménynek minősülnek, amelyet figyelembe kellett volna venni a vitatott levél megtámadható jellegének értékelése során.

51 A megtámadott végzés e pontjaiban a Törvényszék elutasította a Cseh Köztársaság által előtte előadott, a hatékony bírói jogvédelemhez való jogára alapított érvelését. Egyrészt a Törvényszék e végzés 81. pontjában lényegében arra emlékeztetett, hogy azon feltételnek a Charta 47. cikke fényében történő értelmezése, hogy a megtámadott jogi aktusnak kötelező joghatásokat kell kiváltania, nem vezethet e feltétel mellőzéséhez. Másrészt az említett végzés 82–86. pontjában a Törvényszék jelezte, hogy a Cseh Köztársaságnak egyaránt lehetősége volt arra, hogy ne tegyen eleget a vitatott levélben foglaltaknak addig, amíg a Bizottság esetleg kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet nem indít, és arra is, hogy a szóban forgó összeget úgy bocsássa rendelkezésre, hogy a Bizottság által képviselt álláspont megalapozottságát illetően kifogásokat fogalmaz meg.

52 E tekintetben először is rá kell mutatni arra, hogy a Törvényszék a megtámadott végzés 81. pontjában helyesen emlékeztetett arra, hogy a Chartára vonatkozó magyarázatok (HL 2007. C 303., 2. o.) és a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a kötelező joghatásokra vonatkozó feltételt ugyan a bírósági felülvizsgálatra irányuló, a Charta 47. cikkének első bekezdésében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jog fényében kell értelmezni, e jognak nem célja a Szerződésekben előírt, bírósági felülvizsgálatra vonatkozó rendszer, különösen pedig az uniós bíróságok előtt indított közvetlen keresetek elfogadhatóságával kapcsolatos szabályok módosítása. Következésképpen a „megtámadható jogi aktus” fogalmának e 47. cikk fényében történő értelmezése nem vezethet e feltétel figyelmen kívül hagyásához anélkül, hogy ne lépné túl az uniós bíróságok számára az EUM-Szerződésben biztosított hatásköröket (lásd ebben az értelemben: 2017. október 25-i Szlovákia kontra Bizottság ítélet, C-593/15 P és C-594/15 P, EU:C:2017:800, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Márpedig éppen ez lenne a helyzet akkor, ha valamely tagállam megsemmisítés iránti keresetet indíthatna egy olyan levéllel szemben, amely a jelen ítélet 46. és 47. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében nem minősül megtámadható jogi aktusnak, mivel e levél a tartalmára, kibocsátásának körülményeire és az azt kibocsátó intézmény hatáskörére tekintettel nem alkalmas kötelező joghatások kiváltására, amint azt a Törvényszék a megtámadott végzés 36–64. pontjában megállapította, és az elemzés ezen részeit a Cseh Köztársaság sem vitatta a fellebbezésben.

54 A tárgyalás során a Cseh Köztársaság csupán arra hivatkozott – ahogyan a Holland Királyság is tette a beavatkozási beadványában –, hogy a vitatott levél alkalmas joghatások kiváltására, mivel késedelmi kamat fizetésének terhe mellett állapított meg határidőt a szóban forgó összeg rendelkezésre bocsátására. Mindazonáltal az, hogy a Bizottság ilyen határidőt állapít meg, jellegénél fogva nem alkalmas joghatások kiváltására. A Bíróság ugyanis kimondta, hogy az 1150/2000 rendelet 11. cikke értelmében az e rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti számlán történő jóváírás késedelme esetén az érintett tagállamnak a késedelem okától és az Unió saját forrásai rendelkezésre bocsátásának a Bizottság által meghatározott határidejétől függetlenül a késedelem teljes időszakára vonatkozóan kamatot kell fizetnie (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei Bizottság kontra Németország ítélet, C-442/08, EU:C:2010:390, 93. és 95. pont; 2011. március 17-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-23/10, nem tették közzé, EU:C:2011:160, 62. pont).

55 Ráadásul a Cseh Köztársaság azon érvelése, amely szerint el kell ismerni a megsemmisítés iránti keresetének elfogadhatóságát, ellentétes az Unió saját forrásai rendszerének jellemzővel.

56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2000/597 és a 2007/436 határozat 8. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy az Uniónak a 2000/597 határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában, illetve a 2007/436 határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő saját

forrásait a tagállamok szedik be, és azok kötelesek az említett saját forrásokat a Bizottság rendelkezésére bocsátani (2010. július 8-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-334/08, EU:C:2010:414, 34. pont).

57 E célból a tagállamok az 1150/2000 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében kötelesek megállapítani az Unió saját forrásokra való jogosultságát, amint a vámjogszabályok által előírt feltételek „a jogosultság számlákon történő lekönyvelését és az adós értesítését illetően” teljesülnek. Következésképpen a tagállamok az e rendelet 2. cikkével összhangban megállapított jogosultságokat az említett rendelet 6. cikkében előírt feltételek szerint kötelesek lekönyvelni az Unió saját forrásainak számláján (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei Bizottság kontra Németország ítélet, C-442/08, EU:C:2010:390, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben pontosítani kell, hogy ugyanezen rendelet 6. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében a beszedés vagy a biztosíték hiánya miatt be nem jegyzett jogosultságokat külön számlákon mutatják be (lásd ebben az értelemben: 2019. július 11-i Bizottság kontra Olaszország [Saját források – Vámtartozás beszedése] ítélet, C-304/18, nem tették közzé, EU:C:2019:601, 52. pont).

58 A tagállamoknak ezt követően az Unió saját forrásait az 1150/2000 rendelet 9–11. cikkében meghatározott feltételek mellett a Bizottság rendelkezésére kell bocsátaniuk, és azokat az előírt határidők betartásával jóvá kell írniuk az ezen intézmény nevében e célból nyitott számlán. E rendelet 11. cikkének (1) bekezdése értelmében az ezen számlára történő elszámolás késedelme esetén az érintett tagállamnak késedelmi kamatot kell fizetnie.

59 Következésképpen elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn az Unió saját forrásainak megállapítására és azoknak a Bizottság számláján az előírt határidőn belül történő jóváírására vonatkozó, valamint a késedelmi kamatok fizetésére vonatkozó kötelezettség között (lásd ebben az értelemben: 1986. március 20-i Bizottság kontra Németország ítélet, 303/84, EU:C:1986:140, 11. pont), mivel e kamatok attól függetlenül követelhetők, hogy melyek e forrásoknak a Bizottság számlájára történő jóváírásában bekövetkezett késedelem okai (2010. július 1-jei Bizottság kontra Németország ítélet, C-442/08, EU:C:2010:390, 93. pont).

60 Ezenkívül az 1150/2000 rendelet 17. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint a tagállamok megteszik az összes szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy az e rendelet 2. cikke alapján megállapított jogosultságoknak megfelelő összegeket a Bizottság rendelkezésére bocsássák. A tagállamok csak akkor mentesülnek e kötelezettségük alól, ha ezen összegek beszedésére *vis maior* miatt nem kerülhetett sor, vagy ha azok beszedése hosszú távon rajtuk kívül álló okok miatt lehetetlennek bizonyul. Azon összegeket, amelyek behajthatatlanságát megállapítják, illetőleg amelyeket behajthatatlannak kell tekinteni, véglegesen törölni kell az említett rendelet 6. cikke (3) bekezdésének b) pontjában említett külön számláról.

61 Ebben az összefüggésben az 1150/2000 rendelet 17. cikkének (3) és (4) bekezdéséből kitűnik, hogy a tagállamoknak közölniük kell a Bizottsággal az e cikk (2) bekezdése alkalmazásának eseteire vonatkozó információkat, amennyiben a megállapított jogosultságok meghaladják az 50 000 eurós összeghatárt. A Bizottságnak tehát e közlés kézhezvételétől számítva hat hónap áll rendelkezésére ahhoz, hogy észrevételeit továbbítsa az érintett tagállam számára. Amint azt a Törvényszék a megtámadott végzés 46–50. pontjában helyesen megállapította – és ezt a fellebbezésben sem vitatták –, az ilyen észrevételeknek nincs kötelező erejük, és azokat a Bizottság által kifejtett egyszerű véleménynek kell tekinteni.

62 A fentiekből következik, hogy az uniós jog jelenlegi állapotában az Unió saját forrásai rendszerének kezelését a tagállamokra bízza, és az kizárólag ez utóbbiak felelősségi körébe tartozik. Így a 2000/597 határozat és a 2007/436 határozat, valamint az 1150/2000 rendelet rendelkezései alapján a saját források beszedésére, megállapítására és számlán történő jóváírására vonatkozó kötelezettség közvetlenül terheli a tagállamokat, ám a Bizottság nem rendelkezik olyan döntéshozatali jogkörrel,

amely lehetővé tenné számára, hogy a tagállamokat az Unió sajátforrás-összegeinek megállapítására és rendelkezésére bocsátásra kötelezze (lásd ebben az értelemben: 2017. október 25-i Szlovákia kontra Bizottság ítélet, C-593/15 P és C-594/15 P, EU:C:2017:800, 64. pont).

63 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az uniós jogalkotó úgy döntött, hogy nem fogadja el a Bizottság által az 1150/2000 rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló, 2003. július 1-jén előterjesztett javaslat (COM(2003) 366 végleges) 13.3. pontjában tett azon javaslatot, amely szerint a Bizottságot indokolással ellátott határozat meghozatalára vonatkozó hatáskörrel kell felruházni, amennyiben az úgy véli, hogy az 1150/2000 rendelet 17. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében előírt feltételek nem teljesülnek.

64 E körülmények között az olyan levéllel szemben, mint a vitatott levél, a Cseh Köztársaság által javasolt megsemmisítés iránti keresetnek e tagállam azon kötelezettségének megalapozottságára irányuló vizsgálat céljából történő megindítása, hogy bocsássa a Bizottság rendelkezésére a szóban forgó összeget, ellentétesnek minősülne az Unió saját forrásainak az uniós jogszabályokban előírt rendszerével. Márpedig a Bíróságnak nem feladata, hogy módosítsa az uniós jogalkotó által e tekintetben hozott döntést.

65 Másodszor, a Törvényszék által a megtámadott végzés 82–86. pontjában kifejtett megfontolásokat illetően hangsúlyozni kell, hogy az EUSZ 17. cikk (1) bekezdése értelmében a Bizottság által a Szerződések őreként játszott szerepnek megfelelően ezen intézmény feladata gondoskodni arról, hogy a tagállamok megfelelően teljesítsék az Unió saját forrásaival kapcsolatos kötelezettségeiket.

66 E feladat ellátása során a Bizottság diszkrecionális jogkörrel rendelkezik annak eldöntésére, hogy célszerű-e megindítani az EUMSZ 258. cikk szerinti eljárást, amennyiben úgy véli, hogy valamely tagállam nem teljesítette az uniós jogból eredő valamely kötelezettségét (lásd ebben az értelemben: 1995. október 19-i Richardson ítélet, C-137/94, EU:C:1995:342, 35. pont; 2007. december 6-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-456/05, EU:C:2007:755, 25. pont).

67 E tekintetben a Bíróság többek között azt állapította meg, hogy az a tagállam, amely elmulasztja az Unió saját forrásokra való jogosultságának megállapítását, és az 1150/2000 rendelet 17. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek valamelyikének fennállása hiányában nem bocsátja a Bizottság rendelkezésére a megfelelő összeget, nem teljesíti az uniós jogból eredő kötelezettségeit (lásd ebben az értelemben: 2005. november 15-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-392/02, EU:C:2005:683, 68. pont; 2007. október 18-i Bizottság kontra Dánia ítélet, C-19/05, EU:C:2007:606, 32. pont; 2014. április 3-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-60/13, nem tették közzé, EU:C:2014:219, 50. pont).

68 Ebből következik, hogy a Bizottság azon lehetősége, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében a Bíróság mérlegelésére bízzon egy, valamely tagállammal ez utóbbi azon kötelezettségével kapcsolatban folytatott vitát, hogy az Unió bizonyos összegű saját forrását ezen intézmény rendelkezésére bocsássa, az uniós jog alapján jelenleg kialakított, e saját forrásokra vonatkozó rendszer részét képezi.

69 Amint a Cseh Köztársaság érvel, kétségtelen, hogy azon tagállamnak, amely ezen összeget nem bocsátja rendelkezésre, mivel nem osztja a Bizottságnak az Unió bizonyos összegű saját forrásának ezen intézmény rendelkezésére bocsátására vonatkozó kötelezettséggel kapcsolatos álláspontját, késedelmi kamatokkal kell számolnia abban az esetben, ha a Bíróság megállapítja, hogy nem teljesítette az Unió saját forrásaira vonatkozó szabályozásból eredő kötelezettségeit.

70 Mindazonáltal e tekintetben meg kell állapítani először is, hogy – amint az lényegében a jelen ítélet 58. és 59. pontjából kitűnik – az 1150/2000 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat fizetésére vonatkozó kötelezettség járulékos ahhoz a kötelezettséghez képest, hogy az Unió saját forrásait az e rendelet 9–11. cikkében megállapított feltételek, különösen pedig az említett rendeletben megállapított határidők betartásával a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani.

71 Következésképpen a Cseh Köztársaság a tárgyaláson tévesen hasonlította a tagállam által az Unió saját forrásainak rendszere alapján fizetendő késedelmi kamatokat az eljárási költségekhez, amelyek szerinte akadályozhatják az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést.

72 Másodszor, amint arra a Törvényszék a megtámadott végzés 84. pontjában helyesen emlékeztetett, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy valamely tagállam elkerülheti az – akár magas összegű – késedelmi kamatok hátrányos pénzügyi következményeit azáltal, hogy a Bizottság által követelt összeget úgy bocsátja annak rendelkezésére, hogy kifogásokat fogalmaz meg ezen intézmény álláspontjának megalapozottságát illetően (lásd ebben az értelemben: 1991. május 16-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-96/89, EU:C:1991:213, 17. pont; 2000. szeptember 12-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, C-359/97, EU:C:2000:426, 31. pont).

73 Az ilyen kifogásokkal teljesített rendelkezésre bocsátás esetén a Bizottság feladata, hogy az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése szerinti lojális együttműködés elvének megfelelően konstruktív párbeszédet folytasson az érintett tagállammal álláspontjaik tisztázása és az e tagállamot terhelő kötelezettségek meghatározása érdekében.

74 Ennek az említett tagállam és a Bizottság közötti párbeszédnek a sikertelensége esetén ezen intézménynek – ellentétben azzal, amit ez utóbbi a jelen ügyben állít – lehetősége van ugyanezen tagállammal szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indítani az Unió saját forrásainak beszedésére, megállapítására és rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettségének tárgyában.

75 Ugyanis, amint arra a főtanácsnok indítványának 98. pontjában rámutatott, az Unió saját forrásainak rendelkezésre bocsátására vonatkozó kifogások megfogalmazása igazolná a kötelezettségszegés megállapítását abban az esetben, ha bebizonyosodik, hogy az érintett tagállam ténylegesen köteles volt e forrásokat rendelkezésre bocsátani.

76 A Bíróság egyébként már vizsgált a Bizottság által egy olyan ügyben indított kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet, amelyben az alperes tagállam az Unió saját forrásait kifogásokkal bocsátotta rendelkezésre (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei Bizottság kontra Németország ítélet, C-442/08, EU:C:2010:390, 51. pont).

77 Mindemellett, ellentétben a Holland Királyság által támogatott Cseh Köztársaság által képviselt állásponttal, ha valamely tagállam a forrásokat kifogásokkal bocsátja rendelkezésre, a Bizottság nem kötelezhető arra, hogy e tagállammal szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indítson.

78 Az ilyen kötelezettség ugyanis ellentétes lenne az EUMSZ 258. cikk rendszerével, amelyből az következik, hogy a Bizottság nem köteles kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást indítani, hanem e tekintetben diszkrecionális jogkörrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 1989. február 14-i Star Fruit kontra Bizottság ítélet, 247/87, EU:C:1989:58, 11. pont).

79 Így a tagállam nem követelheti meg, hogy az Unió bizonyos összegű saját forrásának kifogásokkal teljesített rendelkezésre bocsátására azzal a feltétellel kerüljön sor, hogy a Bizottság kötelezettséget vállal arra, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet nyújt be a Bírósághoz (lásd ebben az értelemben: 2007. június 21-i Finnország kontra Bizottság végzés, C-163/06 P, EU:C:2007:371, 44. pont).

80 Ebből következik, hogy a Bizottságot megillető diszkrecionális jogkör miatt a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset lehetősége semmilyen garanciát nem nyújt az érintett tagállam számára arra, hogy az ezen intézménnyel az Unió saját forrásainak rendelkezésre bocsátása tárgyában folytatott vitát bíróság bírálja el.

81 E körülmények között hozzá kell tenni, hogy amennyiben valamely tagállam az Unió bizonyos összegű saját forrását úgy bocsátotta a Bizottság rendelkezésére, hogy kifogásokat fogalmazott meg ezen intézmény álláspontjának megalapozottságával kapcsolatban, és a jelen ítélet 73. pontjában említett párbeszéden alapuló eljárás nem tette lehetővé az e tagállam és az említett intézmény között fennálló vita megszüntetését, az említett tagállamnak lehetősége van az Unió jogalap nélküli gazdagodása miatt kártérítést kérni, és adott esetben ennek érdekében a Törvényszékhez fordulni.

82 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította, hogy a tagállamok jogában közös elvek szerint az a személy, akit olyan veszteség ért, amely valamely más személy vagyonát gyarapítja, anélkül hogy e gazdagodásnak bármilyen jogalapja lenne, főszabály szerint jogosult arra, hogy e veszteség erejéig a gazdagodott személytől megtérítést követeljen. Ugyanis, noha az EUM-Szerződés nem ír elő kifejezetten az ilyen típusú keresetre irányuló jogorvoslati lehetőséget, az EUMSZ 268. cikknek és az EUMSZ 340. cikk második bekezdésének olyan értelmezése, amely e lehetőséget kizárná, a hatékony bírói jogvédelem elvével ellentétes eredményre vezetne. Az e cikkek alapján benyújtott, az Unió jogalap nélküli gazdagodására alapított kereset az Unió érvényes jogalap nélküli gazdagodásának és a kérelmező vagyona ehhez kapcsolódó csökkenésének bizonyítékát igényli (lásd ebben az értelemben: 2008. december 16-i Masdar [UK] kontra Bizottság ítélet, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 44. és 46–50. pont).

83 Az ilyen kereset vizsgálatának keretében a Törvényszék feladata többek között annak értékelése, hogy a felperes tagállam vagyonának az Unió saját forrásainak bizonyos, e tagállam által vitatott összegének a Bizottság rendelkezésére bocsátásához kapcsolódó csökkenését, valamint ezen intézmény ezzel összefüggő gazdagodását igazolják-e azok a kötelezettségek, amelyek az említett tagállamot az uniós jog alapján terhelik, vagy ellenkezőleg, nem igazolják azt.

84 Következésképpen a Holland Királyság által támogatott Cseh Köztársaság tévesen állítja, hogy valamely tagállamot teljesen megfosztják a hatékony bírói jogvédelemtől abban az esetben, ha az Unió saját forrásai területén fennálló kötelezettségeit illetően nem ért egyet a Bizottsággal.

85 A fenti megfontolások összességére tekintettel el kell utasítani a Cseh Köztársaság által felhozott egyetlen jogalapot, és következésképpen a fellebbezés teljes egészét.

A költségekről

86 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

87 A Cseh Köztársaságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségei, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

88 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, az eljárásba beavatkozó tagállamok és uniós intézmények maguk viselik saját költségeiket.

89 Ennélfogva a Holland Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Cseh Köztársaság a saját költségein felül viseli az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket is.

3) A Holland Királyság maga viseli saját költségeit.

Aláírások